

Arrest

**nr. 175 672 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TOYE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 september 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.3. Op 3 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 12 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 27 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 26 mei 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 23 juni 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Bij arrest nr. 154 452 van 14 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.10. Op 16 november 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.11. Op 24 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag vermeld in punt 1.10. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 5 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.13. Bij arrest nr. 163 341 van 1 maart 2016 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

1.14. Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.15. Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 02.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 1\$ december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 18.12.2014 (13qq van 12.12.2014), op 21.05.2016, op 03.07.2016 (13qq), en op

05.01.2015, bevel waar op 08.03.2016 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegestaan. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art 74/11, §1,2", van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.16. Bij arrest nr. 167 640 van 13 mei 2016 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.14.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"PRINCIPES

(...)

B. Toepassing van de principes

1. Schending van het recht op respect voor familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker is een eerste keer in België aangekomen in 2014 en opnieuw in 2016 en verbleef gedurende deze perioden bij zijn nonkel in Antwerpen. Verzoeker en zijn nonkel hebben op twee manieren een familieband met elkaar. Vooreerst is de nonkel van verzoeker de broer van de moeder van verzoeker. Voorts zijn enerzijds de vader van de nonkel van verzoeker en anderzijds de moeder van de vader van verzoeker, tevens broer en zus.

Voordat de betrokkenen Pakistan verlieten, verbleven zij in hetzelfde dorp zijnde Gurha Mang, waar zij zelfs in aangrenzende huizen woonden.

Dergelijke elementen wijzen duidelijk op een familieleven tussen enerzijds verzoeker en anderzijds zijn nonkel.

Dit familielevens heeft zich op nadrukkelijke wijze verdergezet in België nu verzoeker er gedurende zijn gehele verblijf bij zijn nonkel verbleef die volledig financieel voor hem instond. De nonkel van verzoeker gaf uitdrukkelijk aan hem te voorzien van onderdak, eten en zelfs kledij. Hieruit kan aldus een financiële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn in België wonende nonkel worden afgeleid.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker gevlucht is uit Pakistan op zeer jonge leeftijd. Een reële psychologische afhankelijkheid kan vervolgens worden aangenomen in hoofde van personen die hun land van herkomst op zeer jonge leeftijd ontvluchten.

Verzoeker kon zich in België herenigen met zijn nonkel waarmee hij bovendien een nauwe familieband had in het land van herkomst.

Tevens is de vader van verzoeker op 17 mei 2016 gestorven in Pakistan waardoor de nonkel van verzoeker des te meer een rol van vaderfiguur zal vervullen voor verzoeker.

Het beëindigen van de hereniging tussen verzoeker en zijn nonkel, door verzoeker te verwijderen naar Pakistan, zou een absoluut disproportionele inmenging in het familielevens van verzoeker inhouden.

Gelet op het geheel van deze aangevoerde elementen had de verwerende partij de verplichting om na te gaan of er sprake was van een familielevens en of dat familielevens bijgevolg beschermd diende te worden in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is echter in gebreke gebleven wat betreft het uitvoeren van een deugdelijk en diepgaand onderzoek van de door verzoeker opgeworpen elementen die raken aan het familielevens van verzoeker met zijn nonkel en meer bepaald wat betreft de band van afhankelijkheid die tussen hen bestaat.

Indien verwerende partij dergelijk diepgaand onderzoek zou hebben gevoerd, dan pas zou zij op deugdelijke wijze de toepassing van artikel 8 EVRM hebben kunnen beoordelen door de principes, uiteengezet in de rechtspraak van het EHRM, toe te passen, meer bepaald met betrekking tot de band van financiële en psychologische afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn nonkel.

Volledigheidshalve kan worden gesteld dat de hereniging van de familie — waarvan de band reeds eerder bestond — in casu voor ieder redelijk persoon als heilzaam kan worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op respect voor privé- en familielevens. Wanneer de verwerende partij echter nalaat een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar de elementen waaruit het bestaan van een werkelijk familielevens in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld, wordt de door artikel 8 EVRM geboden bescherming illusoir.

De verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familielevens bestaat tussen verzoeker enerzijds en zijn nonkel anderzijds, (ii) na te gaan of er een zekere band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn nonkel, en (iii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren (om na te gaan of de inmenging in het familielevens werkelijk noodzakelijk was in een democratische samenleving).

In casu kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld in de mate dat geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen, welke noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de band van afhankelijkheid en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familielevens in het licht van artikel 8 EVRM.

Indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Pakistan niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het familielevens van verzoeker en mogelijke afhankelijkheidsbanden met zijn in België wonende nonkel, terwijl het nochtans gaat om een prima fade kwetsbaar persoon die op zeer jonge leeftijd gevlucht is uit Pakistan.

2. Schending van het recht op respect voor privélevens in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

Nadat verzoeker sedert 2008 in België verbleef, begaf hij zich verschillende malen naar Portugal waar hij een legaal statuut en zelfs een werkvergunning verkreeg (stuk 3). Begin 2016 vond verzoeker werk in Lissabon en sloot hij een arbeidscontract af (stuk 4) waarop hij eind februari zijn eerste salaris kreeg. (stuk 2)

Verzoeker kwam recent terug naar België om zijn spullen die hier nog waren op te halen en om een bewijs van goed gedrag en zeden aan te vragen, wat hij nodig heeft voor zijn verdere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Portugal.

Nu het inreisverbod van toepassing is op het hele grondgebied van de Schengenzone dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod voor drie jaar een inmenging vormt in het privélevens van verzoeker, die door de tenuitvoerlegging van het inreisverbod niet kan terugkeren naar Portugal, waar hij echter een legaal statuut en zelfs een job heeft.

De inmenging in het privéleven van verzoeker kan bovendien niet gerechtvaardigd worden daar zij niet voldoet aan de drie in artikel 8.2 EVRM vermelde voorwaarden, zijnde (i) voorzien zijn bij wet, (ii) een wettig doel nastreven, en (iii) noodzakelijk in een democratische samenleving.

In casu dient te worden vastgesteld dat, ondanks dat het inreisverbod voorzien is bij wet, (i) de wettelijke procedure niet gevolgd werd nu verzoeker niet degelijk werd gehoord omtrent de mogelijke bezwaren die hij had tegen het inreisverbod, en (ii) het inreisverbod een disproportionele inmenging vormt in het privéleven van verzoeker nu hij reeds een legaal statuut en zelfs het recht om te werken heeft in Portugal.

De bestreden beslissing is zodoende, in het licht van artikel 8 EVRM, niet naar recht verantwoord.

Indien Uw Raad echter zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Pakistan niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het privéleven van verzoeker en zijn eerder verblijf en actueel statuut in Portugal."

3.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitevaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.1.3.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat zij gedurende haar verblijf in België bij haar nonkel in Antwerpen verbleef, dat zij een familieband hebben, dat zij in hetzelfde dorp woonden in Pakistan in aangrenzende huizen, dat er sprake is van een

familieleven daar haar nonkel gedurende haar verblijf in België volledig financieel voor haar instond en er ook sprake is van een reële psychologische afhankelijkheid en dat de nonkel sinds het overlijden van haar vader op 17 mei 2016 een rol van vaderfiguur zal vervullen voor haar. Zij voegt aan haar verzoekschrift geen stukken waaruit de identiteit van de oom, het bestaan van de familieband tussen de oom en de verzoekende partij of de verblijfsituatie van de oom blijkt. Evenmin legt zij bewijzen voor van het bestaan van een gezinsleven met haar oom. Voorts stelt de Raad vast dat ook in het administratief dossier geen enkele indicatie terug te vinden is van het hebben van een familieleven op het Belgische grondgebied met een oom. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 11 mei 2016 tegen de beslissing van 2 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, zich niet beroepen heeft op een schending van artikel 8 van het EVRM, noch melding maakte van het familieleven op het Belgische grondgebied met een nonkel in Antwerpen. Evenmin vermeldde de verzoekende partij tijdens het gehoor op 3 mei 2016 het bestaan van een nonkel. Zij wees enkel op de aanwezigheid van enkele familieleden in België, zonder evenwel te preciseren over welke familieleden het gaat en zonder te verduidelijken dat zij een bijzondere band zou hebben met haar nonkel.

Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partij in België een familieleven onderhoudt met een nonkel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat voormeld familieleven beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij, die 25 jaar is, toont geen bijkomend element van afhankelijkheid aan. Waar zij lijkt te beweren dat zij financieel afhankelijk is van haar nonkel wordt vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij hieromtrent geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Bovendien staat deze bewering haaks op haar verdere uiteenzetting in het middel waar zij stelt tewerkgesteld te zijn in Portugal. De verzoekende partij verklaart zelf dat zij enkel naar België terugkwam om haar 'spullen' op te halen en om een bewijs van goed gedrag en zeden aan te vragen, wat zij nodig had voor de Portugese autoriteiten. Waar de verzoekende partij wijst op een psychologische afhankelijkheid van haar nonkel overtuigt zij evenmin nu zij tegelijk wijst op haar legaal statuut en tewerkstelling in Portugal en bijgevolg de intentie naar voren brengt haar leven op te bouwen in Portugal en niet in België bij haar nonkel.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat het de verwerende partij toekwam hiernaar een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren en een belangenafweging te maken.

3.1.3.2. Met betrekking tot het privéleven wijst de verzoekende partij erop dat zij in Portugal een legaal statuut heeft en zelfs een werkvergunning, dat zij sinds begin 2016 werk heeft in Lissabon, dat zij terug kwam naar België om haar spullen op te halen alsook een bewijs van goed gedrag en zeden, wat zij nodig heeft voor haar procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Portugal. De verzoekende partij meent dat gezien het inreisverbod van toepassing is op het hele grondgebied van de Schengenzone, vastgesteld dient te worden dat het inreisverbod van drie jaar een inmenging vormt in haar privéleven daar zij door de tenuitvoerlegging van het inreisverbod niet kan terugkeren naar Portugal waar zij een legaal statuut en een job heeft.

De Raad stelt vast dat het inreisverbod geen inmenging vormt op het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven in Portugal waar zij naar eigen zeggen een legaal statuut en een job heeft, daar

het inreisverbod uitdrukkelijk vermeldt *“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het inreisverbod een inmenging vormt op het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven in Portugal, nu zij zelf voorhoudt er een legaal statuut te hebben.

Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat de verzoekende partij over documenten beschikt om naar een ander land te reizen, kan haar geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het EU Handvest van de grondrechten en het algemeen beginsel om gehoord te worden, *“audi alteram partem”*.

3.2.1. Het tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“A. PRINCIPES

(...)

B. Toepassing van de principes

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op degelijke wijze gehoord werd omtrent de eventuele bezwaren die hij had tegen het inreisverbod dat jegens hem genomen zou worden.

Het gegeven waarbij verzoeker niet werd gehoord bij de voorbereiding van de bestreden beslissing, heeft hem in casu benadeeld. Mocht verzoeker op degelijke wijze gehoord zijn geweest, had hij bewijzen kunnen aanbrengen waaruit het familieleven met zijn nonkel blijkt evenals de band van psychologische afhankelijkheid die tussen hen bestaat.

Het gegeven dat verzoeker niet werd gehoord, heeft hem bijgevolg benadeeld, in de zin dat hij bepaalde informatie, omtrent de familiale en psychologische banden die bestaan tussen verzoeker en zijn nonkel, had kunnen verstrekken die mogelijkerwijze de beslissingswijze van de dienst vreemdelingenzaken zou hebben beïnvloed.

De bestreden beslissing is in het licht van artikel 41 van het EU Handvest van de Grondrechten en in het licht van het algemeen beginsel audi alteram partem niet naar recht verantwoord.”

3.2.2. De verzoekende partij werpt de schending op van artikel 41 van het Handvest. De Raad onderzoekt dit artikel *juncto* het algemeen rechtsbeginsel van *audi alteram partem*, ook wel het hoorrecht genoemd.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de richtlijn 2008/115/EG; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is *in casu* derhalve van toepassing. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

3.2.3. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij stelt dat mocht zij gehoord zijn, zij bewijzen had kunnen aanbrengen van het familieleven met haar nonkel evenals van de psychologische band van afhankelijkheid die tussen hen bestaat en deze informatie mogelijkerwijze de beslissingswijze van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden.

Zoals uit de bespreking van artikel 8 van het EVRM blijkt, toont de verzoekende partij niet aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Door zich op dezelfde argumenten te beroepen, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de besluitvorming in kwestie tot een andere afloop had kunnen leiden.

Gelet op de vaststellingen in de bespreking van het eerste middel - waarbij vastgesteld wordt dat een familieleven met een niet nader geïdentificeerde nonkel niet aannemelijk wordt gemaakt, minstens dat de verzoekende partij geen bewijzen van afhankelijkheid aanbrengt en ook de elementen in het dossier deze afhankelijkheid tegenspreken - stelt de Raad immers vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (*cf.* RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat de verwerende partij, door de verzoekende partij niet te horen en de bestreden beslissing enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

Een schending van artikel 41 van het Handvest *juncto* het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER